

HOND EN SOLDAAT

Hoeveel geheimen kan een dorp
verborgen houden?

ZELFDE PRIJS, ZELFDE BOEK.
Via bol.com krijgt de schrijver heus wel
iets van de verkoopprijs.

KOOP VIA DE SCHRIJVER!
Bestel je boek bij
www.bravenewbooks.nl/justusvanoel
Dan krijgt de schrijver écht iets.

Copyright: Justus van Oel, 2022

Omslag & ontwerp: Maritgen Matter (beeld: Shutterstock)

Editing & correcties: Dorien Jongsma

ISBN: 9789464484090

VOORAF

Gebaseerd op een verhaal dat ik hoorde in een Duits dorp waar ik vaak ben geweest. Het verhaal speelt in 1987, hoofdpersoon is Kalle, dan 12 jaar oud. Het vervallen boshuisje bestaat echt, en iedereen heeft er een eigen verhaal over. Dit is het mijne.

HOE HET ALLEMAAL BEGON

Het is vroeg in de lente. De zon verwarmt voorzichtig de heuvels en verjaagt de ochtendmist. Ik ben helemaal boven op het hoogste pad en kan naar alle kanten uitkijken. Vanaf hier gaat het alleen nog maar naar beneden. Even op adem komen, extra shirt aan voor de koude wind op mijn bezwete lijf, kinband van de helm strak aantrekken, en gáán.

De vering van de voorvork vangt de klappen op, tussen mijn benen danst het frame. Plat door de eerste bocht met mijn ene kniebeschermer op de grond, terwijl een waaier van bosgrond wegspuit van mijn achterwiel. Crossfietsen is absoluut mijn favoriete sport.

Op een pad beneden rennen twee blaffende honden met me mee. Wedstrijdje, altijd leuk. Officieel moeten ze aan de lijn hier, omdat ze anders achter herten aangaan. Volgens mij denken deze dat ze mij kunnen hebben. Kansloos.

Ik sla linksaf het brede bospad op, bijtrappen in mijn hoogste versnelling tot de wind mijn ogen laat tranen, en ik ben ze kwijt.

Scheisse. Mensen. Ik moet vol op de rem voor een wandelend echtpaar – kletsende oldtimers die absoluut niet op zitten te letten. Aan mijn achterrem heb ik niet genoeg, ik moet vóór ook remmen, te hard, mijn achterwiel komt los van de grond, als ik niet over de kop wil gaan moet ik me laten vallen.

In een fractie van een seconde beslis ik. Au. Met mijn fiets bovenop me glij ik over de grond, ik voel takjes en stukken schors krassen in mijn benen. Dat doet flink pijn. Maar ik kan opstaan. Gelukkig niks gebroken.

Het echtpaar kijkt me woedend aan, draait zich om en loopt mopperend door. Belachelijk. Dan vraag je toch even hoe het is? En let zelf ook een beetje op, ja? Ik weet dat ik het niet moet doen, maar roep ze woedend na.

‘Met mij gaat het ook goed, dank u wel, en nog een fijne dag!’

De vrouw van het echtpaar kijkt nog één keer om en sist vervolgens woedende dingen tegen haar man, die de hele tijd instemmend knikt. Terwijl ik geen moment aan mezelf heb gedacht en ten koste van pijn en schrammen twee sjacherijnige bejaarden het leven heb gered.

‘Sorry hoor, sukkels!’

Ik kijk naar mijn rechterbeen, geen bloed, geen grote gaten, wel overal roze schaafplekken en sneetjes. Mijn crossfiets is er een stuk beroerder aan toe. De derailleur staat krom. De ketting ligt eraf en zit muurvast klem tussen het tandwiel en de spaken. Dat wordt lopen.

“Pang, pang, pang!”

Ik hoor drie geweschoten, hoger op de heuvel. Jagers. Dat mag helemaal niet in het voorjaar.

“Pang, pang!”

Niet boos worden. Wie weet test iemand in het bos zijn nieuwe jachtgeweer, je moet niet altijd het slechtste denken. Na tien minuten strompelen, mijn rechterbeen doet serieus zeer, kom ik langs het verlaten boshuisje op palen. Ik fiets bijna elke dag in de heuvels maar hier ben ik al een tijdje niet geweest. Niet zo'n zin om te kijken naar zo iets moois van vroeger waar niemand nog om lijkt te geven. Terwijl het van mijn eigen familie is.

Het bos en de woekerplanten zijn bezig het huisje op te vreten, planken staan bol en maken kieren in de wand, het water, de wind en houtwormen doen straks de rest. Nu is er misschien nog iets aan te doen. Mijn moeder denkt van niet, zonde van het geld en opa vindt het verder allemaal prima, hij wil er sowieso niks meer van weten.

Er woonden ooit mensen. Wie waren dat en waarom heeft er daarná nooit meer iemand gewoond? Daar wordt in mijn familie niet over gepraat. Terwijl iedereen in ons dorp, van de gepensioneerde timmerman tot de vriend van de dochter van de vrouw die in het zwembad schoonmaakt, weet dat daar nare dingen zijn gebeurd. Iedereen heeft er een ander verhaal over.

Ik wil doorlopen maar hoor klagelijk gepiep. Van een dier, zeker weten. Het lijkt of de houten voordeur op een kier staat. Dat was de vorige keer nog niet, al kan ik dat vanwege de braamslierten en de klimop niet goed zien. Ik draai mijn hoofd, doe een paar stappen weg van het huisje en weer terug. Duidelijk. Het gepiep komt van binnen. Van achter de houten deur die een beetje open staat.

‘Hallo, diertje, hoor je me?’

Even niks. Het piepen begint weer, luider en klagelijker. Het diertje, een jong hondje zou je zeggen, heeft me gehoord, lijkt het. Dan stopt het gepiep, met een hikkend snikje.

‘Dus je hoorde me?’

Ja, hij of zij hoorde me. Het diertje lijkt uitgeput, het geluid komt nu in onregelmatige stootjes. Ik krijg het er benauwd van, het gaat daar niet goed.

‘Diertje, stil maar, je mama komt zo, vast wel.’

Ik maak het alleen maar erger, lijkt het. Het janken gaat nu continu door, steeds doordringender en harder. Het is niet anders: ik wordt geroepen. Door een dier. En het reageert duidelijk op mijn stem. Geen wild dier dus, ik vermoed een jong hondje, en ik ben de enige in de verre omgeving die iets kan doen.

Lastig. Stel dat ik naar binnen ga, kan ik zomaar verrast worden door een grommende moederhond. Tenzij ze definitief weg is gegaan, dat komt ook voor. Meestal zijn die puppy’s dan hopeloos ziek en zwak en heeft de moeder ze instinctief in de steek gelaten. Dan kan je als mens ook weinig meer. Aan het eindeloze snerpande gejangk te horen zit het met de gezondheid van dit diertje wel goed. Uitstekende longen. Prima conditie. Deze puppy is het redden waard.

Het boshuisje is in een beroerde staat. Nooit naar binnen gaan, mijn moeder heeft het honderd keer gezegd. Voor je het weet zak je door de vloer of valt het dak op je hoofd. Dus niet in mijn eentje naar binnen gaan, eerst hulp gaan zoeken. Maar geen idee wie ik dan moet halen, en trouwens, hoe kom ik daar? Mijn fiets is kapot, heen en weer naar het dorp gaat veel te lang duren. Intussen de hele tijd dat gepiep dat me door merg en been gaat en af en toe schorre sneue probeerblafjes. Och, wat is ie nog klein.

‘Ik kom eraan, hondje, het kan even duren, wees maar rustig, alles komt goed.’

Ik hoor het mezelf zeggen. Er zijn helaas nóg twee problemen. Rondom het boshuisje heeft mijn opa, de eigenaar er van, ooit een hek met dubbel prikkeldraad gezet. Om vervolgens bij de deur te komen moet ik door een oerwoud van braamstruiken. In korte broek. Hoe?

Het toeval helpt. Ik sta vlakbij een oude paal met een bordje ‘Zutritt verboten’, bungelend aan een verroeste spijker. Vlak boven de grond is de paal gaan rotten. Ik geef er een ruk aan. Hij breekt keurig en heeft de goeie lengte. Ik trap het verroeste bordje er af. Die paal zwaait lekker, rammen dus. Het roestige prikkeldraad komt los, zwiept in een kronkelende bos vlak langs mijn gezicht en valt op de grond. Eerste probleem opgelost. Nu door het woeste stekelige braambos naar de houten voordeur. Met alleen die paal ga ik nooit door die kluwen in elkaar gehaakte braamtakken komen. Kansloos, ze zwiepen terug in je gezicht, haken vast in je kleren, je haalt je helemaal open. Opeens hoor ik, ergens binnen in mijn hoofd, de stem van mijn opa.

‘Als er een probleem is, raak niet in paniek. De oplossing die het meest dichtbij is zie je juist door jouw onrust over het hoofd. Het beste is dan om niets te doen. Als je niet weet wat je moet doen, haal adem, doe even niets.’

Grappig. Wat ik hem hoor zeggen is precies wat hij mij afgelopen woensdag heeft voorgelezen uit het Fijne Verantwoorde Leesboek dat ik altijd meeneem. Opa geeft mij wijze raad. Raar, maar ook logisch. Alles komt uit mijn hoofd. Hoe dan ook, ik weet nu wat ik moet doen. Bijna, dan.

‘De oplossing die het meest dichtbij is, zie je juist door jouw onrust over het hoofd.’

Wat is hier het meest dichtbij? De paal die ik net heb afgebroken. Het door mij losgetrapte bordje ‘Zutritt verboten’ is van metaal. Ik zie gerafelde roestige randen die messcherp zijn. Een soort mes. Dat moet ik nu vast zien te maken aan een stok. Of een paal. Die heb ik, op de kop van de paal zit bovendien een diepe barst in het hout: daar past het scherpe metalen bordje perfect in. Ik stamp het vast in de spleet en heb een wapen waar geen enkele braamtak tegen bestand is. Opa, nog bedankt voor de tip.

Ik hak me een weg naar de trap, overal op mijn benen en armen heb ik schrammen van zwiepende doorntakken, maar voel het niet. Stelt niks voor. Volgende probleem: de losse doorntakken, steeds meer, draaien in elkaar tot stekelige ballen die ik opzij moet schuiven. Hoe? Mijn crossfietshandschoenen hebben geen vingers, daar kan ik niks mee vast pakken. Het enige dat min of meer werkt is met mijn paal de

braamtakken weg zwiepen. Mijn benen en armen zien er inmiddels niet meer uit. Overal krassen.

Eindelijk sta ik op de houten treden naar de voordeur. Mijn geduld is ruim op. Ik wil naar mijn hondje. Helaas, voor de ingang hangen dikke slierten van de klimop die half over het dak ligt. Ik geef boos een ruk. Had ik beter niet kunnen doen. De klimop komt in zijn geheel omlaag en neemt een flink stuk daklijst mee. Het hout schampt langs mijn schouder, ik spring net op tijd opzij. Overal om mij heen is het groen, de vallende klimop heeft mij ingepakt. De bladeren zitten vol met krioelende insecten. Ik voel ze op mijn gezicht.

Woest ruk ik me los. Inderdaad, de deur staat op een kier.

Op de plek van het slot zit een slordig gat met rondom grote splinters. Met geweld opengebroken, wel al een tijdje geleden, de bramen zijn in de tussentijd weer helemaal dichtgegroeid. Jongens uit het dorp, denk ik. Zo gaat dat met verlaten huisjes. Zouden ze binnen dingen kapot gemaakt hebben? Of stiekem gedronken en gerookt hebben? Gepoept?

Opeens realiseer ik me dat het hondje stil is. Geen gepiep meer. Het wordt me koud om het hart. Ben ik toch te laat?

‘Als er een probleem is, raak niet in paniek.’

Ik ga niet haasten. Niet doen. Voetje voor voetje ga ik over de planken vloer, door de zijramen komt net voldoende licht naar binnen zodat ik de vermolmde plekken kan herkennen. Pas als ik midden in de ruimte sta durf ik op te kijken.